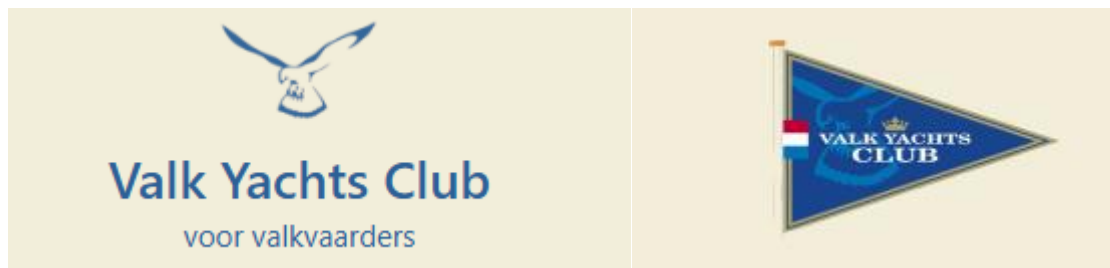

Voorjaarstocht 2025

Verlag van een tocht in drie bedrijven,

In 2025 was het eerste jaar dat de voorjaarstocht werd georganiseerd door de versopgerichte activiteitencommissie. Die besloot er direct drie tochten van te maken. De voorjaarstocht als officiële clubactiviteit van Muiden naar Gorinchem, een aanbrengrtocht van Grou naar Muiden en een afdruiptocht van Gorinchem naar Friesland.

Op 30 april vertrokken we uit Grou, maar niet dan nadat al flink wat schepen de avond tevoren zich verenigden (we zijn tenslotte een vereniging) om moed te verzamelen. Daaronder stoere schippers die zich voorbereidden op de barre tocht, maar ook een aantal groupies (Stanos, Buizerd, Skip, Vinalia en de Vrouwe Catharine), die afscheid kwamen nemen van hun helden door ze te helpen moed in te drinken.

De ochtend van de laatste aprildag vertrokken de Jildou, Noorderzon, AnniMare, Maja, Libra en Blauwe Wikel vroeg uit Grou terwijl er op de kade menige traan werd geplengd.

Op het Tjeukermeer haakten de Seaquest en de Zeehond aan. Bij de driewegsluis voegde de Praxmar en de Granaet zich bij de vloot. Die avond -van een mooie zonnige dag- vertrokken de nodige bemanningen goedgezumt naar het restaurant om dat enige tijd later een beetje teleurgesteld te verlaten. Maar de humeuren bleven ongebroken ondanks de tegenslag.

Het idee van de aanbrengrtocht was 'Zwaan, kleef aan' en de mate van aankleven leidde de volgende ochtend al tot verwarring toen, terwijl Hajo al van de wal was, bleek dat sommigen het daar zo fijn vonden, dat zij besloten later te vertrekken.

De tocht naar Vollenhove was kort en eigenlijk ook niet hevig. Daar aangekomen hadden we een mooi hoekje in de haven en de zorgen over hoge havenkades bleken niet nodig. De Dinos wachtte ons op en voegde zich bij de vloot. Mooi oud stadje, maar ook een

beetje dooiig. Die avond was het palaver ook korter dan voorzien. Want hoewel in de planning stond dat een deel over de Markerwadden en een ander deel langs de Randmeren zou varen, viel de route over het IJsselmeer af vanwege een te sterke windverwachting. Maar omdat er wat te kiezen zou moeten zijn, waren er voor die dag twee routes. De meeste schepen gingen over het Zwarte water naar Kampen en een paar kozen voor het Ganzendiep. Ingewikkeld begrip Ganzendiep, want de ervaringen vooraf waren dat het er niet erg diep was, terwijl de ervaringen achteraf bleken dat het weer op diepte was gebaggerd. We lagen prachtig in de oude haven van een regenachtig Kampen en de stad van levendig en mooi. Het was heel jammer dat de Granaet afhaakte door gezondheidsproblemen en zij terugkeerden naar hun thuishaven.

De vierde dag ging de route via het Revediep naar Elburg; het stadje dat er eigenlijk altijd mooi bijligt. Daar was niets aan veranderd.

Op 4 mei vertrokken we naar Harderwijk alwaar we de ervaring opdeden dat het altijd fijn is als iedereen zich realiseert dat de brug pas weer dicht kan als alle schepen erdoor zijn. Varen in een vloot, flottielje of kluppie vraagt om steeds ook achterom te kijken of alles goed gaat. Het was nog een koude dag ook... Maar de humeuren bleven ijzersterk.

5 mei bevrijden we onszelf. We voeren naar Bunschoten-Spakenburg alwaar een prachtige bottervloot ligt in een klederdrachtig dorp. De botters zijn hier breder en zwaarder die die in Noord-Holland, zo leerden we, omdat deze kant van de Zuiderzee vaak lagerwal is met meer wind en meer golven.

Op 6 mei gingen we met de aanbrenghoortocht naar Muiden om daar in de 'Koninklijke' te worden verwelkomd door de royale bemanning van de Doener. Ook de Josina en de Kappie sloten zich aan voor de enige echte en buitengewoon officiële Voorjaarstocht. Omdat we vroeg in Muiden waren was er tijd om een rondleiding op Pampus te volgen of naar het Muider slot te gaan. We bleken een super cultuurhistorisch gezelschap. Om de start van de tocht te markeren gingen we eerst allemaal eten bij Ome Ko. Dat was lekker, gezellig en we kregen er ook nog wat te drinken bij.

Op zeven mei vertrokken we richting Spiegelplas. Om de flexibiliteit van de organisatie en de bemanningen te testen, besloten we die plas toch maar links te laten liggen. Door niet erg superruime sluisopeningstijden in het toch al krappe sluisje werd die plas te ingewikkeld en voeren we door naar Nederhorst den Berg, alwaar we in een prachtig rijtje allemaal achter elkaar aan een mooi kaatje konden liggen. De steigerborrel was deze keer officieel en heel gezellig. Het weer was ook weer opgeklaard.

De achtste mei vertrokken we, met schitterend weer, voor een tocht over de Vecht naar Maarsse. Jaap had nog over kanaal 77 verteld dat in Vreeland de lokale helden de Noormannen regelmatig overvielen als die van Scandinavië via Zuiderzee en Vecht naar de Rijn voeren.

Toen bleek dat in Vreeland ons ook iets dergelijks te wachten stond. Daar waar de Vecht het smalst is, in de dorpskern, wilde de brugwachter de dorpsbrug niet openen omdat de provinciale brug (van de provinciale weg, 100 meter verder) kapot was. Dat werd improviseren. Voor het achterste deel van de club startte een spoedcursus achteruitvaren en de meesten vonden een plekje om aan te leggen. Het middelste deel stapelde zich aan de stuurboordkant op en de voorste schepen voeren in overleg met de brugwachter wel door die eerste brug gingen ook deels aan de kant liggen. Daar was niet helemaal plek voor iedereen en een paar boten bleven op het water met de motor stationair draaiend en hopen op betere tijden. Dat leidde nog wel tot een dispuut met de uitbater van het sterrenrestaurant aan de kant omdat men last had van het gebrom en de dieseldampen van (vooral) een enkel DAF-motor.

Uiteindelijk besloot de brugwachter tot ambtelijke ongehoorzaamheid door de tweede brug voor ons open te maken terwijl het alarm in zijn oor tetterde en konden wij verder langs de fraaie Vecht naar Maarssen. Daar weer aangelegd aan een mooie oever vlak bij buitenplaats Doornburgh alwaar een deel van de mensen een leerzame rondleiding door het Klooster en de oude buitenplaats volgden. Een ander deel stapte in de elektrische sloep van een plaatselijke inboorling om fluisterstil door de Zuidelijke Kivietsbuurt te varen, een gebied met trekgaten als gevolg van turfwinning, aan de rand van de Loosdrechtse Plassen; ook de natuurminnende Valkvaarder kwam aan zijn of haar trekken.

Op 9 mei splitsten we weer op om praktische redenen. Niet alle schepen konden door de Oude Gracht in Utrecht. Deze grote schepen gingen voorbij Maarssen de Vecht af naar het Amsterdam-Rijnkanaal en voeren naar Vianen. De andere schepen hadden opnieuw een topdag. Geheel vrij van schades of incidenten passeerden we de schilderachtige binnenstad van het stokoude Utrecht en waren we ruim op tijd in Vianen voor de BBQ. Die was ruim voorzien aan de voet van de stadsmuur van het oude Vianen (dat dorp blijkt al te bestaan ver voor het beroemd werd door de files). Het eten was goed, het drinken was goed, het gezelschap was geweldig en we hebben niemand gezien die stiekum nog iets ging halen bij het naastgelegen kwalitaria.

En toen kwam alweer de laatste dag van deze voorjaartocht, 10 mei. Varen door het Merwedekanaal dat de Lek en de Merwede verbindt. Dat werd een soepel tochtje, en ook geruststellend dat we ontdekten dat een van de bruggen vanaf 12 mei zou worden opgeknapt en we er nog net doorheen konden. En preciezer nog, voor degenen die dezelfde route terug wilden naar de Lek, dat moest dan echt de volgende dag gebeuren.

Hoe dan ook, we kwamen allen veilig aan in de stad van de martelaren (voor de katholieken onder ons), Gorkum. Sommige schepen bleven voor de Visbrug liggen omdat ze te hoog daarvoor waren, bijna alle anderen gingen er onderdoor en we lagen allemaal prachtig in de oude haven van dit mooie stadje. Die avond namen we afscheid van velen en van de officiële voorjaarstocht met een smakelijke maaltijd in het oude

Stadthuys. Tapas, veel hapjes veel smaken en toen iedereen ongeveer voldaan en uitgegeten was, bleek er nog een gang te volgen.

Zo was het mooi geweest. Er werden nog mooie woorden gesproken, de organisatie bedankt en alle schippers en matrozen geprezen, alsmede het bestuur natuurlijk. Sommigen zouden blijven liggen, anderen wilden verder naar het zuiden, naar het Westen, terug over de Vecht en zes schepen namen zich voor naar Friesland terug te varen via de IJssel, de afdruiptocht.

Die begon op 11 mei met de Seaquest, de Zeehond, de Praxmar, de Blauwe Wikel, de Libra en de Kappie(?). Eerst maar eens naar Wijk bij Duurstede, al is het maar omdat die oude vestigsteden aan de rivieren van zo'n grote schoonheid zijn.

Na Wijk splitste de afdruiptocht zich vanwege de verschillende snelheidsverlangens. Van de snellere Seaquest, Kappie en Zeehond is door schrijver dezes niet meer vernomen hoe zijn verder afdropen. De Praxmar, Libra en Blauwe Wikel namen iets meer tijd. Zij voeren over Arnhem (verschrikkelijk, dus snel weer weg), via het prachtige Zutphen, Hattem en Blokzijl naar Friesland terug.

We kijken terug op een leuke, leerzame en bovenal gezellige tocht met een bont gezelschap.

Tijn & Jaap

Blauwe Wikel